VERANDER JE LEVEN-VERANDER DE WERELD OM JE HEEN

ACTIEF

22e jaargang - nummer 3

DE STORMBOOM
Rampen of mogelijkheden

ZOALS BIJEN
Vechten tegen zeurende gedachten

DE SPECIALITEIT
Over rozen en doornen

Inhoud

Persoonlijk	*3*
De stormboom	*4*
Jezus troost Zijn discipelen	*6*
Voelt Jezus het wel?	*7*
De Trooster ontmoeten	*8*
Net als bijen	*10*
Het koelhuisje	*14*
Kind van de hemel	*18*
Het speciale rozenboeket	*22*
De kunst van bemoediging	*28*
De schuilplaats	*30*

Redactie Ronan Keane
Vertaald door: Koos en Maria Stenger
Layout en ontwerp: Koos Stenger en Gentian Suci

De Bijbelcitaten zijn afkomstig uit Het Boek © 1988,
www.actiefonline.org
copyright 2020 Activated Alle rechten voorbehouden

Denk na over de zegeningen die je hebt. Ieder mens heeft er genoeg. Denk niet aan je ongelukkige momenten uit het verleden. Daar heeft iedereen er wel een paar van, maar die zijn de moeite niet waard om over te mediteren.

-Charles Dickens (1812-1870)

Het waarom van het lijden

De meeste mensen denken er niet graag aan, maar het is een realiteit en er is geen ontkomen aan: er is een heleboel leed in de wereld. Onschuldige mensen worden gedood, verminkt en dakloos gemaakt tijdens wrede, onbegrijpelijke oorlogen. Andere mensen overkomt deze dingen tijdens natuurrampen of andere, door mensen veroorzaakte ellende. Kanker, AIDS en andere aandoeningen nemen elk jaar miljoenen levens weg, vaak na maanden of jaren vol pijn. Er komt geen einde aan. Waarom moet het zo zijn in het leven? Het is weer de eeuwenoude vraag: Waarom staat God toe dat we lijden?
Er bestaat geen kant-en-klaar antwoord voor. God laat toe dat we lijden, maar de redenen ervoor zijn bijna net zo talrijk en variërend als het aantal mensen dat moet lijden. Een ding is zeker: Hoe de mensen door hun lijden heen komen of op het lijden van anderen reageren, hangt grotendeels af van hun geloof. Zij die onvoorwaardelijk geloven in een rechtvaardige, liefdevolle God roepen naar Hem uit in tijden van nood. Zij putten uit Zijn oneindige bronnen en vinden de genade en de kracht om boven hun pijn en verlies uit te stijgen.
Er is niet veel bekend over het persoonlijke lijden van Frank E. Graeff (1860-1919), maar hij moet uit eigen ervaring geschreven hebben toen hij de nu wereldberoemde hymne “Does Jesus Care?” schreef. De pijn die hij beschrijft is te reëel om enkel maar een verzinsel te zijn. Alleen iemand die veel heeft meegemaakt kan de waarheid en de hoop die zo victorieus beschreven wordt in het refrein tot uitdrukking brengen.

“Ja, het kan Hem wel degelijk schelen.
Ik weet het wel zeker; voor mij staat het vast.
Zijn hart wordt door al mijn ellende beroerd,
Hij loopt naast mij en draagt iedere last!”

Het lijden is een onderdeel van het leven, maar ook dat geloof en de verzekering van Gods zorg en aanwezigheid te midden van het lijden kan een onderdeel van je leven zijn. Het is mijn hoop dat deze aflevering van Actief je dicht bij God en Zijn liefde en troost kan brengen als je Hem het hardst nodig hebt.

Door Curtis Peter van Gorder

DE STORM-BOOM

Heb je ook weleens het gevoel dat je hele leven op zijn kop staat en je geen idee hebt hoe je het tot de volgende morgen uit kunt houden? Dan kun je wellicht hoop putten uit de Eik van Turner; een reus van 16 meter hoog die geplant werd in 1798 en nog steeds welig tiert in de Koninklijke Botanische Tuinen ten zuiden van Londen. In 1980 was de eik ziek en zag hij er uit alsof hij dood zou gaan. Toen werden het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en de Kanaaleilanden op 16 oktober 1987 door de Grote Storm getroffen. Het was misschien wel de zwaarste storm die ze sinds 1703 hadden meegemaakt. De zware storm blies in één luttel uur in het zuiden van Engeland 15 miljoen bomen omver. Onder de slachtoffers was de Turner Eik. Zijn ondiepe worteltronk werd door de wind volledig uit de grond gerukt, hevig heen en weer geschud en weer in de grond teruggezet alsof het een wijnglas betrof dat door een reusachtige hand was opgeheven en daarna weer op tafel werd gezet.

Het hoofd van het arboretum, Tony Kirkham, had het gevoel alsof hij een dierbaar familielid kwijt was geraakt: “Ik was vreselijk van streek! Bomen waar je altijd voor gezorgd hebt, die je door en door kent, die daar zomaar op de grond lagen.”

Tony bracht samen met zijn collega ’s de machtige eikenboom weer op zijn plaats en stutten hem, maar veel hoop hadden ze niet dat hij weer in orde zou komen. Tot hun grote verbazing was de boom drie jaar later echter een toonbeeld van gezondheid. Op dat moment realiseerden zij zich dat de grond rondom de wortels voorheen zo compact was geworden doordat mensen er op gelopen hadden, dat de boom niet genoeg lucht en water had kunnen krijgen. De storm had de boom losgeschud en de aarde de nodige poreuze ruimte gegeven waardoor de boom weer opgebloeid was.

In de jaren na de storm is de eikenboom nog eens met een derde van zijn hoogte bijgegroeid en heeft hij wereldwijd de inspiratie gegeven voor nieuwe boomverzorgingsmethoden, en er is nieuw gereedschap ontwikkeld om de grond open te houden zodat zuurstof, stikstof en voeding het ondergrondse wortelstelsel van bomen kunnen bereiken.

Wanneer Tony weer eens langs zijn reusachtige eikenboom loopt glimlacht hij en wordt hij ontroerd door de gedachte aan het wonderbaarlijke herstel. “Bomen zijn net als mensen,” zegt hij. “Ze ondervinden stress, maar ze zijn prachtig wanneer ze gelukkig zijn.”[1]

Als we ons middenin de orkaan bevinden begrijpen we misschien niet wat voor goeds eruit voort kan komen, maar als de wind gaat liggen komt het leven terug.

Als we op God vertrouwen vinden we rust en vrede.[2]

1. Hier kun je meer lezen over de Turner Oak: https://www.bbc.com/news/av/stories-51282656/the-oak-tree-in-kew-gardens-that-taught-the-world-a-lesson

2. Zie Johannes 15:1-2

JEZUS TROOST ZIJN DISCIPELEN

Door Ruth Davidson

Toen Jezus Zijn discipelen vertelde dat Hij hen spoedig zou verlaten, waren ze totaal van slag en vroegen ze Hem van alles en nog wat. De gedachte dat Hij weg zou gaan was haast teveel voor hen. Hij troostte hen met de woorden: “Wees niet ongerust. Vertrouw op God en vertrouw ook op Mij. In het huis van mijn Vader zijn veel kamers. Als dat niet zo was, zou Ik het jullie wel gezegd hebben. Ik ga er nu heen om alles voor jullie in orde te maken. Wanneer Ik daarmee klaar ben, kom Ik terug om jullie op te halen. Dan zullen jullie voor altijd bij Mij zijn. Jullie kennen de weg naar de plaats waar Ik heenga.”[1] Alle beloften en troostende woorden die Jezus bij Zijn discipelen achterliet hebben wij vandaag de dag ook tot onze beschikking. “Ik zal de Vader bidden of Hij een Helper wil sturen die altijd bij jullie zal blijven. Dat is de Heilige Geest, die de wereld niet kan ontvangen, omdat zij Hem niet kan zien en dus ook niet kent. Jullie kennen Hem wel omdat Hij bij jullie blijft en in jullie zal wonen.”[2]

“Maar wat Ik zeg, is de waarheid, het is beter voor jullie dat Ik wegga, anders kan mijn Helper niet bij jullie komen. Als Ik wegga, stuur Ik Hem naar jullie toe.”[3]

Christus heeft ons een erfenis van vrede nagelaten. “Mijn vrede laat Ik jullie na. Die vrede is heel anders dan die van de wereld. Wees dus nooit meer bang of ongerust.”[4]

1. Johannes 14:1-4
2. Johannes 14:16-17
3. Johannes 16:7
4. Johannes 14:27

VOELT JEZUS HET WEL?

Voelt Jezus het wel
als ik verkeerd ben gegaan
en voor verleiding ben bezweken?
Als het lijkt alsof er geen uitweg meer is
en ik niets zie dan mijn eigen gebreken?
Voelt Jezus het wel,
de pijn van het afscheid
als al mijn geliefden heen zijn gegaan?
Als mijn tranen zo rijkelijk vloeien
en ik geen grond voel om nog op te staan?
Kan het Hem dan wat schelen?
O, doet het Hem wat?
Ja, het kan Hem wel degelijk schelen.
Ik weet het wel zeker; voor mij staat het vast.
Zijn hart wordt door al mijn ellende beroerd,
Hij loopt naast mij en draagt iedere last.
Soms zijn de dagen lang en vermoeiend,
de nachten duister en zwart.
Maar mijn Redder heet Jezus
en ik…
ben geborgen in Gods eeuwige hart

Het lied van Frank E. Graeff, vertaald door Koos en Maria Stenger

DE TROOSTER ONTMOETEN

Door Steve Hearts

In Johannes 14:26 belooft Jezus dat Hij de Heilige Geest zal sturen om Zijn volgelingen na Zijn heengaan te troosten. “Maar de Vader zal de Helper sturen. Dat is de Heilige Geest, die jullie in mijn naam alles zal leren en jullie steeds weer zal herinneren aan wat Ik gezegd heb.”
Deze belofte staat al sinds mijn prille jeugd in mijn geheugen gegrift. Maar pas toen ik in de twintig was kreeg ik zelf een ervaring met “de Trooster”.

Mijn moeder stierf toen ik 20 was. Als je een hartverscheurende tragedie of een verlies meemaakt is het gemakkelijk om zo overweldigd te worden door het verdriet dat je alle pogingen die mensen doen om je te troosten, afwimpelt. Zo was ik ook. Aan de buitenkant kon ik heel beheerst overkomen, maar daar achter hield ik het verdriet en de pijn verborgen en sleepte ik die na het verlies van mijn moeder iedere dag met me mee.

Eigenlijk was ik heel verbitterd over het feit dat mijn moeder er niet meer was. Het is heel normaal om te treuren over zo’n verlies maar ik was niet in staat om me er overheen te zetten.
Een tijd daarna deed ik wat God me aanspoorde te doen en dat was, Hem danken dat mijn moeder nu bij Hem was.2 Daardoor werd ik genezen van de bitterheid die ik jegens God gekoesterd had.
Toen kwam de dag waarop het 10 jaar geleden was dat mijn moeder overleden was. Die dag was altijd de pijnlijkste dag van het jaar geweest. Deze keer voelde ik me echter ongewoon blij en had ik er rust over. Toen ik die avond in bed lag werd ik me bewust van een enorm troostend gevoel in mijn hart. Die genezende kracht kwam op plaatsen in mijn ziel die lang door verdriet gebroken waren geweest. Het was net alsof er sterke, liefdevolle armen om mijn hart werden gelegd waardoor ik me veilig en getroost voelde.
Ik vroeg God wat er aan de hand was en Hij zei: “Je hebt nu zelf een relatie met de Trooster.”
Ik werd verlost van de last van verdriet die ik zo lang als een kruis had meegesleept. Terwijl de tranen van vreugde over mijn wangen liepen zei ik steeds weer tegen de Heilige Geest: “Ik neem de troost die U me wilt geven aan, zonder terughouding.” Hoe vaker ik dat zei, des te troostrijker het gevoel werd dat ik kreeg en het is nooit meer weggegaan.

Loop jij op dit moment rond met een last van rouw en verdriet? Dat hoeft niet. De Trooster, de Heilige Geest klopt aan de deur van je hart en wil dolgraag binnen komen. Hij houdt Zijn armen uitgestrekt om je te omhelzen. Je hoeft alleen maar te bidden om Jezus te ontvangen en gevuld te worden met Zijn Heilige Geest.

NET ALS BIJEN

Door Marie Story

Heb je ook weleens last van een vlieg of mug in je slaapkamer, net als je zo graag zou willen slapen? Daar lig je dan, je bent bijna in slaap gesukkeld en dan komt er zo'n vlieg op je gezicht zitten. Sommige zijn zo brutaal en vervelend dat ze zelfs in je oor of neus willen klimmen. Je jaagt hem weg, probeert nog eens om te gaan slapen, bent al weer op weg naar Dromenland en dan … bzzzz … Daar is dat kreng weer. Je probeert die ongenode gast dood te slaan maar je bent te moe om op te staan om de vliegenmepper te gaan halen. Toch kun je niet slapen omdat die plaaggeest er nog steeds is.

Soms heb ik ook wel problemen met slapen, maar dan komt het niet door die plaaginsecten. Dat gaat als volgt: Ik ben bijna in slaap gevallen als me opeens iets te binnen schiet: 'O nee toch, ik ben vergeten om hier of daar voor te zorgen.' Ik weet natuurlijk wel dat ik me nergens zorgen over moet maken, en dat dit geen enkele zin heeft omdat ik me er morgen pas druk over hoef te maken. Maar toch… Ik draai me weer om en probeer weer in te slapen... maar nee hoor… dan gaan mijn ogen weer open omdat er weer een nieuwe gedachte voorbij komt. 'O, jeetje… ik ben vergeten dat belangrijke telefoontje te plegen.' Dan zeg ik tegen mijn brein: 'Hou je mond. Ontspan je, hou op met piekeren en ga slapen. Morgen moet je weer vroeg op. In de ochtend kan ik er weer over nadenken.'

Maar nee, toch lukt het niet. Ik doe mijn uiterste best om te slapen maar telkens weer komt er een andere gedachte bij me op: 'Wanneer was die deadline ook al weer op het werk?'

En zo gaat het maar door. Op een ochtend toen het nog vroeg was, na een bijzonder lange, rusteloze nacht, sleepte ik me naar de keuken om een kop thee met een geroosterde boterham te maken. Daar zat ik dan, als een zombie in elkaar gedoken met mijn ogen half dicht en probeerde ik een hoofdstuk in de psalmen te lezen voordat de dag begon. Ik las in psalm 118 en belandde toen op vers 12 waar koning David over zijn vijanden schrijft: "Het leek wel alsof ik door een zwerm bijen werd aangevallen."[1]

Ik moest eigenlijk wel lachen toen ik terugdacht aan de

lange, zorgelijke nacht die ik juist had gehad. Ik werd dan niet omsingeld door fysieke vijanden maar mijn zorgen hadden wel "als bijen om mijn hoofd gevlogen", al zoemend, pestend en stekend.
Het is een probleem waar ik totaal geen vat op heb; net als een zwerm bijen. Evenals zorgen zijn bijen hardnekkig en moeilijk weg te krijgen.
In tegenstelling tot wat je misschien van Winnie de Poeh geleerd hebt, helpt het geen zier om in het water te springen. Die beesten blijven gewoon rondvliegen totdat je weer boven komt om naar lucht te happen. Doe vooral geen moeite om je ervoor te verstoppen; ze vinden heel snel een manier om toch bij je te komen. Je kunt er naar slaan zoveel je wilt, maar je wordt er al gauw door overweldigd.
Als bijen een probleem voor je vormen kun je er het beste iemand bij halen om je te helpen van ze af te komen en trek je vooral ook dikke kleding aan. Zo ging koning David met de "plaagdieren" in zijn leven om; hij riep de "plaagdierenbestrijding" erbij.
"Here, geef ons bevrijding!" riep hij uit. "Here, geef ons welvaart." [2]
En wat gebeurde er toen? "Maar ik heb ze uitgerookt,
ik heb hen neergeslagen in de naam van de HERE."[3]
Door dat te doen haal je er een ervaren imker bij of een insectenverdelger die de bijen verdooft met rook, de bijenkorf in een doos doet en hem meeneemt naar een ver oord waar de bijen veilig zijn en je niet meer lastig zullen vallen. Als je niet aan je zorgen en angst kunt ontkomen, roep dan de hulp in van de Zorgenverdelgingsexpert Jezus, om ze van je af te nemen.
Ben je soms weleens bang voor dingen die komen gaan? Als David zich zorgen maakte of bang was, wentelde hij zijn zorgen op God af en verwachtte dat Hij ermee zou afrekenen. Steeds wanneer David in de problemen kwam te zitten riep hij uit naar God en Hij was getrouw om hem er uit te redden. "Ik prijs U," verkondigt David, "want U hebt mij gehoord
en geantwoord. U hebt mij gered."[4]
En in deze tijd doet Hij dit nog steeds voor ons.
Als ik nu weer eens in bed lig en de slaap niet kan vatten vanwege zorgen of angst, doe ik wat ik geleerd heb: ik roep om hulp. Ik leg het probleem aan Jezus voor en geef elke zorg een naam en lever ze dan bij Hem in. Soms heb ik een waslijst van zorgen en andere keren is het maar één dingetje waar ik last van heb.
Wat het probleem ook is, ik weet dat ik het veilig bij Hem kan achterlaten.
Natuurlijk komen er soms weer nieuwe zorgen aan gezoemd. Ik heb nog steeds weleens een slapeloze nacht. Maar ik heb geleerd dat als ik dicht bij mijn persoonlijke "Plaagdierenverdelger" blijf, ik op Hem kan rekenen om de problemen aan te pakken die zich voordoen. Wanneer ik dat doe komt Hij eraan en mept die zorg weg en dan draai ik me om en ga lekker slapen.

1. Psalm 118:12
2. Psalm 118:25
3. Psalm 118:12–13
4. Psalm 118:21 NIV

HET KOEL-HUISJE

Door Joyce Suttin

Opa liet me kennis maken met het koelhuisje op zijn veeboerderij toen ik nog maar een peuter was. Als de koeien gemolken waren en de verse melk in gesteriliseerde flessen was gedaan ging het hele zaakje in een bad met ijswater in het koelhuisje. In 1952 waren er nog geen vrieskasten, het huisje was gewoon goed geïsoleerd en er zat een extra dikke deur in om de hitte buiten te houden.
De flessen melk bleven vers in ijswater in een grote metalen bak. Dan, vroeg in de ochtend, werden de houten kratten met melkflessen in de melktruck gezet, daar met grote brokken ijs bedekt, waarna ze aan de gezinnen in de omgeving werden afgeleverd. Zo was er elke dag verse melk.
Die melk werd niet gepasteuriseerd of gehomogeniseerd. De room kwam boven op de melk drijven en werd eraf geschept voor de koffie, of de melk werd met de hand geschud zodat de room er doorheen kwam te zitten. De room kon natuurlijk ook gebruikt worden om er boter van te maken. De verse melk kwam van gezonde koeien en een heleboel mensen geloofden zelfs dat hij geneeskrachtige eigenschappen had.

Later in mijn kindertijd werd het door regelgeving van de overheid onmogelijk om de melk vers te verkopen, maar mijn prille herinneringen gaan over verse melk en de eenvoudige procedure die ermee gemoeid was.
De stal waar de koeien rustig stonden te wachten in hun ijzeren kragen, de melkerij waar de melk in flessen werd gedaan en het koelhuisje fascineerden me allemaal reusachtig. Ik hield van de groene weiden met wilde bloemen waar de koeien elke dag aan het grazen waren. Ik was verzot op de geur van het graan en het hooi dat ze aten terwijl ze op hun beurt wachtten om gemolken te worden.
Het was ook reuze leuk om in de stal verstoppertje en andere spelletjes te spelen met mijn broertjes en zusjes, neefjes en nichtjes.
Een van de spelletjes die we speelden was, in het koelhuisje glippen en dan te zien wie zijn hand het langst in het ijzige

water kon houden. Ik weet nog dat mijn hand pijn begon te doen als ik hem er heel lang in hield. Door de kou begon hij branderig aan te voelen en als ik mijn hand er weer uit haalde was hij helemaal rood. Hij was dan zo koud dat ik het gevoel had dat hij in brand stond.

Een andere keer ging ik sleetje rijden met mijn nichtjes en we hadden zoveel plezier dat ik helemaal niet in de gaten had dat de sneeuw door mijn wantjes heen kwam en dat het water mijn laarsjes was ingelopen. Toen we weer naar binnen gingen besefte ik pas dat er iets niet in orde was; mijn handen en voeten waren zo pijnlijk dat ik niet eens een warm bad kon verdragen. Ik moest in koel water gaan zitten dat geleidelijk warmer werd gemaakt totdat ik weer opgewarmd was.
Ik zat over deze herinneringen na te denken en vergeleek ze met een aantal hartverscheurende verliezen in mijn leven. Rouwen is een verkillende ervaring, zoiets als het zitten in een groot koelhuis. De dood van mijn opa was zo'n ervaring. Het was mijn eerste grote verlies en ik was toen veertien.
Ik voelde een stekende pijn die me herinnerde aan de keren dat ik mijn hand in het ijswater had gehouden in het koelhuisje of toen ik in het koude badwater had gezeten om mijn vingers en tenen te laten ontdooien. Ik had een gevoel alsof mijn hart niet alleen gebroken was, maar in ijs was gedompeld. Het deed zoveel pijn dat ik het verschil niet meer wist tussen hitte of kou. Het deed alleen maar vreselijk veel pijn en slechts door geleidelijke veranderingen kon ik weer iets beginnen te voelen.
Maar mijn gevoel kwam weer terug. Na verloop van tijd begon ik me van binnen weer warm te voelen. De verkillende pijn verdween en ik kon weer met plezier terugblikken op mijn tijd in het koelhuisje en me concentreren op de goede herinneringen, de momenten die ik had doorgebracht met mijn opa toen ik nog klein was. Ik denk nog steeds terug aan de eenvoudige, diepe lessen die hij me leerde en probeer er kracht uit putten.

De lessen die je in het koelhuis leert zijn moeilijk. Als je er in zit, wees dan niet te hard voor jezelf en gun jezelf de tijd om je gevoel weer terug te krijgen en te genezen. Denk niet dat je je zomaar weer op de dingen van het normale leven kunt storten of dat je bezig kunt blijven met van alles en nog wat, of je moet afreageren op andere dingen, want dan zul je merken dat je de pijn nog erger voelt.

Je zou een betrouwbaar iemand kunnen vinden die het niet erg vindt als je je gevoelens de vrije loop laat, iemand met wie je kunt huilen als je er behoefte aan hebt of kunt lachen als je zin hebt om te lachen, en alles wat daar tussenin zit. Zorg dat je de herinneringen aan het koelhuis niet vergeet en probeer ze niet te onderdrukken want dan loop je de diepe, waardevolle lessen mis. Respecteer je hart en geef het de tijd om te genezen.

Als je Jezus
en Zijn geschenk van troost
nog niet ontvangen hebt, dan kun je dat nu direct
doen door het volgende gebed te bidden:

Jezus, vergeef me alstublieft al mijn zonden. Ik geloof dat U Uw leven voor mij gegeven heeft. Ik doe de deur van mijn hart open en ik vraag U om alstublieft binnen te komen en me Uw geschenk van eeuwig leven te geven.
Amen

KIND VAN DE HEMEL

Door Marianne en Jerry Paladino

Dit verhaal gaat over onze zoon Gabriel, die geboren was met het syndroom van Down. Hij was een heel bijzonder kind.

Hoewel Gabriel maar twee jaar en vier maanden op deze aarde heeft geleefd gebruikte de Heer hem om een heleboel levens aan te raken en ons talrijke kostbare lessen van liefde, geloof, overtuiging, volharding, medeleven, nederigheid en moed te leren.

Toen we voor het eerst van de artsen hoorden dat Gabriel het syndroom van Down zou hebben, was dat moeilijk te verwerken. Maar toen we meer leerden over deze kinderen, kwamen we er achter hoe bijzonder ze zijn. En toen we Gabriel eenmaal leerden kennen en genoten van zijn engelachtige geest, des te minder we aan zijn beperkingen dachten en des te meer we het vermoeden kregen dat we waren zoals de mensen over wie er in de Bijbel staat dat ze "zonder het te weten engelen hebben ontvangen."[1]

Bij zijn geboorte had Gabriel meerdere ernstige gebreken en zijn lichaam was niet voorbestemd om lang te leven. We wisten dat elke dag die we met hem mochten doorbrengen een geschenk was. We stelden een lijst van Bijbelverzen samen voor de gezondheid van Gabriel en raadpleegden die vaak. De belofte die we het meest aanhaalden was: "Hij geeft de vermoeide kracht, de machteloze geeft hij macht in overvloed."[2] God vervulde die belofte zeker in onze zoon. Toen hij zes maanden was kreeg hij ernstige hoestaanvallen. Toen we wanhopig baden voor zijn genezing zei God tegen ons dat Hij ons lessen in volharding aan het leren was. Toen we in de Bijbel doken om te zien wat dat betekende waren we aangemoedigd toen we uitvonden dat deze deugd veel mannen en vrouwen van God geholpen had, de mensen te worden die Hij wilde hebben. Wat ons betrof was één keer bidden niet genoeg. We moesten Gods hulp met ons hele hart blijven zoeken. Toen we dit beseften

en ons deel vervulden, deed God het Zijne. Gabriel werd volledig genezen van de levensbedreigende hoest.
Bij iedere crisis scheen God ons weer een nieuwe les te leren over genezing en vurig gebed, meestal door ons te helpen om iets wat we in Zijn Woord gelezen hadden, toe te passen op de situatie. Het was een hele nieuwe les voor ons; we leerden er dingen door die we op geen andere manier hadden kunnen leren. Vaak wilden we wel dat wij degenen waren die moesten lijden in plaats van ons kind, maar we zagen steeds duidelijker dat God alles het beste weet omdat we er harder door moesten vechten in gebed voor Gabriel dan we voor onszelf gevochten zouden hebben.

Elke keer gaf God ons de troost en de kracht die we nodig hadden.
Ofschoon God in ons hart aan het werk was om ons voor te bereiden op de dag dat Hij Gabriel terug naar huis zou roepen, raakten we enorm aan hem gehecht. Dat kwam misschien doordat hij een bijzonder kind was of misschien kwam het doordat we van begin af aan al wisten dat we hem slechts voor korte tijd van God te leen hadden gekregen.
Op een dag, toen Gabriel enorm zwak was na weer ziek te zijn geweest begon hij tekenen te vertonen dat hij stuipjes zou krijgen. Toen viel hij flauw in mijn armen en kwam nooit meer bij bewustzijn. We gingen met spoed naar het ziekenhuis en terwijl de artsen probeerden hem bij te brengen haalden we een hymneboekje tevoorschijn dat we bij ons hadden en openden het op het lied: “Some Golden Daybreak.” Dat scheen een teken van God te zijn dat Gabriel op weg naar huis was.
Natuurlijk voelden we het verlies enorm, maar God troostte ons zoals alleen Hij dat kan. Wat hadden we nog meer kunnen vragen dan te weten dat Gabriel nu gelukkig en gezond was, en zijn lijden voorbij was. Tijdens de begrafenisplechtigheid voor Gabriel vertelde iemand over een visioen dat hij kreeg van een vlinder die uit zijn cocon gevlogen was. In zekere zin was Gabriel tijdens zijn korte leven net zo geweest als een rups. Het was zelfs zo dat hij niet eens zo goed heeft leren kruipen als een rups. Nu is hij als een prachtige vlinder en is weggevlogen, de vrijheid tegemoet. Door Gabriels heengaan is de hemel veel echter voor ons geworden. Vóór die tijd geloofden we wel in de hemel en we hadden uitgekeken naar de schoonheid die we daar ooit op een dag zouden ontwaren, maar nu lijkt de hemel meer als ons thuis en voelen we onze greep op het aardse verflauwen. Na de tijd dat Gabriel bij ons is geweest zijn we nooit meer hetzelfde geweest. Gabriel was nooit ons eigendom. Hij was een boodschapper met een opdracht; onze harten verzachten en ons helpen een hechtere band met God te krijgen en te ler[illegible]de werkelijke waa[illegible] leven.

1. Hebreeën 13:2 (NBG)

2. Jesaja 40:29 (NBG)

HET SPECIALE ROZENBOEKET

Auteur onbekend

Sandra probeerde de deur van de bloemenwinkel door te gaan maar werd gehinderd door een kille winterwind die ongeveer net zo koud was als de stemming waarin ze verkeerde. Nog niet zo lang geleden was haar leven zo licht en vrolijk geweest als een lentebriesje. Maar toen ze vier maanden zwanger was van haar tweede kind maakte een auto-ongeluk daar genadeloos een einde aan. En dit was de week waarin ze bevallen zou zijn van een jongetje.

Ze treurde nog steeds over haar verlies. En alsof dat niet genoeg was dreigde het bedrijf waar haar man in dienst was, hem ongewild over te plaatsen en had haar zuster opgebeld om te zeggen dat ze niet kon komen logeren, iets waar ze enorm naar had uitgekeken. Tenslotte, als klap op de vuurpijl, had haar vriendin geopperd dat het verdriet dat ze doormaakte van God kwam. Ze moest volwassener in het geloof worden en kon maar beter dankbaar zijn voor de goede dingen in haar leven. Dit alles zou haar leren om medeleven te voelen met anderen die leden.

Heeft zij weleens een kind verloren? Nee. Ze heeft er geen idee van wat ik doormaak! Sandra huiverde. En ze verwacht dat ik dankbaar ben? Waar moet ik dankbaar voor zijn? Voor een roekeloze vrachtwagenchauffeur die nauwelijks een krasje opliep aan zijn truck toen hij van achteren op mijn auto inreed? Voor een airbag die mijn leven redde maar mijn kind het leven benam?

"Goedemiddag. Waarmee kan ik je van dienst zijn?" Ze schrok op uit haar gedachten toen de bloemenvrouw haar begroette.

"Sorry," zei de vrouw, die een speldje op haar bloes droeg met de naam Jenny. "Ik wilde alleen niet dat je dacht dat ik je negeerde."

"Ik wil graag een boeket bloemen."

"Dat kan," zei Jenny. "Wil je een mooi maar gewoon boeket, of wil je iets heel gewaagds proberen; een favoriet van mijn klanten, de Thanksgiving Special?" Sandra's nieuwsgierigheid was gewekt en dus ging Jenny verder. "Ik ben er van overtuigd dat bloemen een verhaal te vertellen hebben, dat een bepaald boeket een bijzonder gevoel weergeeft. Ben je op zoek naar iets dat dankbaarheid uitdrukt?"

"Nee, dat niet bepaald!" flapte Sandra er uit. "Het spijt me heel erg, maar de afgelopen vijf maanden is alles wat verkeerd had kunnen lopen, verkeerd voor me gegaan."

Meteen had ze spijt van haar uitbarsting, maar ze

was verbaasd toen Jenny antwoordde: “Dan heb ik de perfecte oplossing voor je.”
Plotseling klonk het gerinkel van de deurbel en kwam er een dame binnen.
“Hallo Barbara!” zei Jenny.
“Je bestelling ligt al klaar. Een momentje.” Ze excuseerde zich beleefd bij Sandra en ging naar een kleine werkplaats. Weldra kwam ze weer tevoorschijn met een reusachtig boeket dat volledig uit groen bestond, compleet met linten en doornige rozen met lange stelen.
Maar aan de bovenkant van de stelen zaten geen bloemen. Die waren er afgeknipt. “Zal ik de stelen in een doos doen?” vroeg Jenny.
Sandra wachtte gespannen op het antwoord dat Barbara zou geven. Was dit een grap? Wie wilde er nou rozenstelen zonder de bloemen! Ze wachtte tot Barbara zou gaan lachen, dat iemand iets zou zeggen over het ontbreken van bloemen aan het uiteinde van de doornige stelen, maar geen van beide vrouwen zei er iets over.
“Ja, graag. Het is weer heel bijzonder,” zei Barbara. “Je zou denken, nadat ik drie jaar achtereen deze specialiteit heb gehad, dat het me niet zoveel meer zou doen, maar het werkt nog steeds. Mijn familie zal er van genieten. Dankjewel.”
Sandra begreep er niets van. Hoe kunnen ze zo normaal praten over zo’n vreemd boeket? Ze wees de vrouw die net de winkel had verlaten nog na en vroeg plompverloren: “Die vrouw ging net de winkel uit met een boeket…eh..”
“Ja?”
“Zonder bloemen!”
“Ja, dat hoort ook zo. Ik knip de bloemen er af.”
“Die knip je er af?”
“Jazeker, dat is de specialiteit van Thanksgiving. Ik noem het een Thanksgiving stekelboeket.”
“Maar wie wil er nou voor zoiets betalen?” Ondanks haar slechte humeur moest Sandra er om lachen.
“Wil je dat echt graag weten?”
“Ik ga deze winkel niet uit zonder het te weten te komen.”
“Deze Barbara kwam drie jaar geleden de winkel binnen op dezelfde manier als jij vandaag binnen kwam,” vertelde Jenny. “Ze vond dat ze maar bar weinig had om dankbaar voor te zijn. Haar vader was juist gestorven aan kanker, het familiebedrijf ging failliet, haar zoon was aan de drugs geraakt en ze moest zelf een moeilijke operatie ondergaan.”
“O, nee toch!” zei Sandra.
“Dat jaar,” ging Jenny verder, “was ik mijn man verloren. Ik moest in mijn eentje verder met de winkel en voelde me voor de eerste keer van mijn leven volkomen alleen. Ik had geen kinderen, geen man meer, geen familie in de buurt en ik zat te diep in de schulden om ergens heen te gaan.”
“Wat heb je toen gedaan?”
“Ik leerde dankbaar te zijn voor doornen.”
“Sandra trok haar wenkbrauwen op. “Doornen?”
“Ik ben christen. Ik heb God altijd gedankt voor al het goede in mijn leven en me nooit afgevraagd waarom er zoveel goeds in mijn leven gebeurde. Maar toen er nare dingen gebeurden wilde ik direct weten waarom Hij dit soort dingen toeliet. Ik had altijd als vanzelfsprekend van de “bloemen” in mijn leven genoten, maar er waren doornen voor nodig om te ervaren hoe het is om door God getroost te worden. Weet je, er staat in de Bijbel dat God ons troost in de beproevingen die we moeten doorstaan, zodat we van Zijn troost kunnen leren om anderen troost te geven.”
Sandra hapte naar adem. “Een vriendin van mij las die verzen aan me voor en toen werd ik woedend! Waarschijnlijk wil ik eigenlijk helemaal geen troost. Ik heb mijn baby verloren en ik ben kwaad op God.”
De deur van de winkel ging weer open en er kwam een kalende, dikke man binnen.
“Ha, die Phil!” riep Jenny. Ze raakte Sandra’s arm zachtjes aan en liep naar de man toe om

hem gedag te zeggen. Hij trok haar naar zich toe om haar een warme omhelzing te geven. “Ik kom mijn twaalf doornige stelen met lange stelen ophalen!” lachte Phil hartelijk.

“Daar had ik al zo’n idee van,” zei Jenny. “Ze liggen voor je klaar.” Ze haalde een in crêpepapier gewikkeld boeket uit de koeler.

“Prachtig,” zei Phil. “Mijn vrouw zal er van genieten.”

Sandra kon het niet nalaten om te vragen: “Zijn die voor uw vrouw?” Phil begreep dat Sandra net zo nieuwsgierig was als hij was geweest toen hij voor het eerst over doornboeketten hoorde. “Neem me niet kwalijk dat ik het vraag, maar waarom doornen?”

“Dat mag u best vragen. Ik vind het zelfs fijn dat u het vraagt,” zei hij. “Vier jaar geleden waren mijn vrouw en ik bijna gescheiden. Na veertig jaar lagen we volkomen met elkaar overhoop, maar we ploeterden verder en losten probleem na probleem op. Ons huwelijk werd gered; eigenlijk was het onze liefde die weer terug was. Vorig jaar ging ik hier naar binnen om bloemen voor haar te halen. Waarschijnlijk vertelde ik dat we een moeilijke periode achter de rug hadden, want Jenny zei dat ze een hele tijd een vaas met rozenstelen…stelen!... had laten staan om haar te herinneren aan de dingen die ze geleerd had van doornige tijden. Daar kon ik me wel in vinden. Ik nam stelen mee naar huis. Mijn vrouw en ik besloten om een kaartje te hangen aan iedere steel voor een bijzonder doornige situatie en dank te zeggen voor de dingen die dat specifieke probleem ons geleerd had. Ik geloof dat dit al een traditie begint te worden.”

Phil betaalde voor zijn boeket, bedankte haar nogmaals en zei tegen Sandra terwijl hij de deur uit liep: “Ik kan u de Specialiteit van harte aanbevelen!”

“Ik weet niet of ik dankbaar kan zijn voor de doornen in mijn leven,” zei Sandra tegen Jenny.

“Nou, uit ervaring weet ik dat de doornen de rozen nog kostbaarder maken. We waarderen Gods voorzienigheid meer in moeilijke tijden dan op ieder ander moment.

Bedenk dat Jezus ook een doornenkroon droeg zodat we Zijn liefde mochten leren kennen. Zeg niet te gauw nee tegen doornen.”

Opeens, als uit het niets, rolde er een traan uit Sandra ’s oog. Voor het eerst sinds het ongeluk liet ze haar woede een beetje los.

“Vooruit dan maar,” zuchtte ze. “Dan neem ik ook maar twaalf lange doornstelen.”

“Ik hoopte al dat je dat zou zeggen,” zei Jenny. “Als je even wacht, dan heb ik ze zo klaar. Dan kun je er, iedere keer wanneer je ze ziet aan denken dat je dankbaar kunt zijn voor de goede en de slechte tijden. Allebei zijn ze nodig om te kunnen groeien.”

“Dankjewel. Hoeveel krijg je van me?”

“Helemaal niets. Enkel een belofte dat je aan de genezing van je hart zult werken. Het eerste boeket is bij mij altijd gratis.” Jenny drukte Sandra een kaartje in de hand. “Ik zal net zo’n kaartje aan je boeket hechten, maar misschien wil je eerst lezen wat er op staat. Het is een gebed dat werd geschreven door een blinde. Lees het maar.”

Mijn God, ik heb u nooit bedankt voor mijn doorn! Ik heb u zo vaak bedankt voor mijn rozen, maar nog niet één keer voor mijn doorn. Leer me de glorie van het kruis dat ik moet dragen. Laat me zien dat ik naar U toe ben geklommen over het pad van pijn. Laat me zien dat mijn tranen mijn regenboog hebben gemaakt.1

Jenny zei: “God zegen je Sandra,” terwijl ze haar de Specialiteit overhandigde. “Ik kijk er naar uit om je beter te leren kennen.”

Sandra glimlachte. Ze draaide zich om en ging naar buiten, vervuld van nieuwe verwachtingen.

1. George Matheson (1842-1906)

DE KUNST VAN BEMOEDIGING

Door Marie Alvero

Op het moment dat ik dit schrijf worstelt een goede vriendin van me met een stortvloed aan slechte berichten. Haar man is werkloos geworden nadat hij 27 jaar voor dezelfde firma gewerkt heeft, zij heeft een mammogram laten maken waar de artsen nog niet zo zeker over zijn, hun airco is defect geraakt en ze moesten hun huisdier laten inslapen.

Deze dingen kunnen misschien niet tot echte tragedies gerekend worden, maar zijn wel moeilijk te verwerken; het zijn dingen waardoor je je afvraagt: "Waarom nou, God?" of: "Bent U er nog, God? Heeft U het gezien? Kan het U wel iets schelen?"

Ik wil mijn vriendin graag troosten en steunen. Ik vind het naar dat alles op dit ogenblik zo zwaar voor haar is, maar ik weet niet goed hoe ik dat moet doen. Ik wil niet afgezaagd over komen met een dooddoener en dingen tegen haar zeggen zoals: "Ik bid voor je," want dat klinkt eigenlijk net alsof ik niet echt besef waar ze allemaal doorheen moet.

Heb jij ook weleens zo'n gevoel? Of bevind jij je misschien net aan de andere kant van het gordijn en ben jij degene die troost nodig heeft. Hier zijn een paar dingen die ik geleerd heb, en die te maken hebben met het bieden van troost en steun aan mensen om wie je geeft en die het moeilijk hebben:

Soms probeer ik een vers of een lied te vinden waarmee ik voor hen kan bidden en dan geef ik dat aan hen door. Meestal stuur ik een appje. Daar staat dan zoiets in als: "In Jesaja staat dat zij die wachten op de Heer hun krachten zullen vernieuwen. Ik weet dat je momenteel zo moe bent als in dat vers." Soms ontvang ik zo'n boodschap ook weleens zelf en dat beurt me reuze op. Het gevoel alleen al, dat er iemand voor je op Gods beloften staat als je je zwak of verloren voelt, is een hele aanmoediging.

Soms is het goed om die persoon even uit zijn of haar omgeving te halen. De strijd lijkt soms zo lang en uitzichtloos en dan is het fijn om even iets anders te zien. Ga wandelen, drink ergens een kop koffie, of ga samen uit eten of zelfs naar de bioscoop. Alles helpt. Je kennis is er even tussenuit en kan zich weer opladen.

Je kunt ook iets attents doen. Breng een maaltijd. Neem de kinderen een middagje over. Betaal voor de boodschappen. Maai het gazon voor hun huis. Neem de tijd om even te bellen of te skypen, of stuur een kaartje. Kleine dingen hebben grote kracht en kunnen hoop en kracht doen herleven.

Wees een cheerleader. Als je vriendin moet solliciteren of goed nieuws ontvangt na een doktersonderzoek, vier het dan samen met haar.

In onze relaties tijdens het leven zullen we genoeg mogelijkheden hebben om zowel degene te zijn die aanmoedigt als degene die het moeilijk heeft en aanmoediging nodig heeft. Daardoor leren we anderen te troosten en bemoedigen met de troost die we zelf van God ontvangen1 en elkaar te helpen om door te zetten als we eigenlijk niet meer verder kunnen.

1. 2 Corinthiërs 1:4

DE SCHUILPLAATS

Ik zie je strijd en Ik hoor je hulpgeroep. Als jij je helemaal alleen voelt ben Ik toch bij je. Ik voel je hartzeer en wacht verlangend op het moment dat je besluit om Mij te zoeken in gebed. Kom naar Mijn schuilplaats, die verborgen plek waar wij samen kunnen zijn. Daar kun je verlichting van je zorgen en verwarring vinden. In Mijn schuilplaats geef Ik je weer moed en nieuwe kracht om verder te gaan. Het leven is soms een heftig gevecht, maar het is nooit de bedoeling dat je er alleen voor staat. Hoe vaak stond je niet oog in oog met problemen die er uit zagen als bergen? Je geest werd er terneergeslagen door en je vroeg je af waarom Ik deze moeilijkheden toestond. Maar het doel was, je dichter bij Mij te brengen, niet om je terecht te wijzen of je te straffen. Ik ken je tenslotte beter en houd meer van je dan wie dan ook op de wereld en weet dus welke weg het beste bij jou past. De obstakels in je leven kunnen dan ook op twee manieren opgevat worden: ze kunnen je verbitteren of verbeteren. Als je op zoek gaat naar de vrede die Ik alleen kan bieden, kan Ik je gebruiken als een instrument van Mijn liefde om anderen te bemoedigen.

Heel veel dingen in het leven kunnen door de bril van de wereld oneerlijk of zelfs liefdeloos lijken, maar wanneer je ernaar kijkt door Mijn belofte om alle dingen ten gunste van jou uit te werken geeft dat een heel andere betekenis aan alles. Die belofte is de sleutel tot het verlichten van hartzeer, het opheffen van zorgen en het overwinnen van angst.